مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندۀ مضمون میباشد، عقیدۀ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد

ژباړن:رناګل اریوبزی

۲۰۱۹/۱۱/۱۷

غرڅنی او بړیخ

(د کوچنیانو له پاره لنډه کیسه)

د یوه لوی او ګڼ ځنګل په منځ کې، یو زوړ قصر ولاړ و، په دې قصرکې یوه زړه ښځه یوازې اوسیده، دا بوډۍ د ټولو جادوګرانو مشره وه، دې به د ورځې په مخ له ځانه پیشو یا شپنی کونګ جوړاوه، او د شپې له مخې به بیا دعادې ښځې په څیر شوه. بوډۍ کولی شو چې الوتونکې او نور ژوې په ځان راټول کړې، بیا یې حلالول، پخول اویا به یې کباب کول. څوک به چې تر سلو ګامو پورې قصر ته ورنږدې شو، نو ځای پر ځای به ارام ودرید اوله ځایه خوځیدلی نشو، ترڅوبه چې بوډۍ ورناره کړه، چې ته ازاد یې. که یوه پاکه او ځوانه جلۍ به د ښخوا ته ورنږدې شوه، نو له هغې به یې الوتونکی جوړکړ، په قفس کې به یې ایساره کړه او په قصر کې به یې د زیرمې کوټې ته یوړه. بوډۍ په قصر کې دداسی بیساری الوتونکو اوه زره قفسونه درلودل.

پدې وخت کې یوه ځوانه جلۍ، چې تر تولو نورو جونو ښکلی وه او غرڅنۍ نومیده،او یو تردې لا ښکلی ځوان هلک چې بړیخ نومیده، سره کوزده شوی وو. دکوزدې وخت یې و، دواړه یو پربل ګران او یو له بل سره خوشال اونیکمرغه وو. دواړه پخپلو کې درازاو ناز لپاره ګوښې ځنګل ته په چکر لاړل. بړیخ غرڅنۍ ته وویل چې، «پام کوه، قصر ته ډیره ورنږدې نشې.» یو ښکلی مازدیګر و، دلمر وړانګی دشنه ځنګل په تیاروکې دونو دڅانګو تر منځ ښکاریدې، او کوترو دونو په څوکو دسوز نغمی غږولې.

غرڅنۍ په ژړا شوه، دلمر دوړانګو لاندې کښیناسته او فریا دونه یې کول. بړیخ هم په فریادو شو: دواړه داسی شلشوټ او حیران پاتې شول، لکه څوک چې دمرګ په حالت کې وی: دوی د ښخوا اوهغې خوا ته وکتل، ګنګس او پریشان ولاړوو، نه پوهیدل چې څرنګ به کور ته لاړشي. نیم لمر لویدلی واو نیم لا دغره په سر ځلیده. پریخ دبوټو ترمنځ وکتل، اوکله یې چې د قصر زاړه دېوالونه، چې ور ته نږدې ول ولیدل، نو په مرګ وډارشو. غرڅنۍ سندری پیل کړې:

«زما الوتونکې د سرې ګوتې سره
د غم سندرې وایې، غم، غم، غم:
دې خپلژ کوترې ته د مرګ سندرې وایې
دغم سندرې وایې، غه ــ څیکوت، څیکوت، څیکوت.»

بړیخ غرڅنۍ ته وکتل. دغرڅنۍ نه بلبله جوړه شوی وه، دې څیکوت،څیکوت، نغمی غږولې. یود شپې کونګ، دانګار په شان له سرو سترګو سره، د دوی په شاوخوا درې ځله والوت، او درې ځله یې چیغه کړه چې، شو، هو، هو. بړیخ ځان نشو خوځولی:هلته د ډبرې په څیر ولاړ و، ژړا یې نشوه کولی، خبرې یې نشوی کولی، لاس او پښه یې نشو خوځولی.اوس نو لمر ولوید: کونګ یوه بوټی ته ور والوت، او ور سره سم یوه زړه، په ملا کږه بوډۍ ترې راووته، په ځان خواره اومخ یې زیړو، سترګی یې سرې او غټې وې، پوزه یې دومره کږه وه چې سر یې ترزنې پورې رسیده. دې یوڅه زمزمه کوله، بلبله یې را ونیوله، او په لاس کې یې له دې ځایه یوړه. بړیخ هیڅ نشو ویلی، له ځایه نشو خوځیدلی، اوبوډۍ بلبله یې یوړه. بالاخره دا بوډۍ بیرته راغله، اوپه بند اواز یې وویل، «سلام، فرښتې، که په ګل کې ملغلره ښکاره شي، فرښتې، دښې راتلونکې په هیله یې ازاد کړه: بړیخ دښځې په پښو کې ولوید او هیله یې ترې وکړه چې، غرڅنۍ یې بیر ته ورکړې، خو بوډۍ ورته وویل چې بیا به یې په سترګو ونه وینې. ده نارې سورې کړې، په ژړا شو، په زاریو شو، خو هیڅ ګټه یې ونه کړه.« آه، ماته به څه راپیښ شي؟» دا یې وویل او ولاړ، او

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولئ

يوه پردي کلي ته ورغی: هلته يې دډېر وخت لپاره دپسونورمه څروله، ډېر ځله دقصر په شاوخوا راګرځېده، خو ورنږدې کېدای نشو، بالاخره يې يوه شپه خوب وليد چې داسې ګلاب ګل يې موندلی دی چې په منځ کې يې غټه او ښکلی ملغلره پرته ده، ګل يې را وشکاوه، اوله ګل سره قصر ته ورغی او هر شي ته به يې چې ګل ورنږدې کړ، له جادو ازادېده، په خوب يې دا هم وليدل، چې په دې توګه به خپله غر ځنۍ هم تر لاسه کړی. په سبا يې، کله چې دخوبه رابيدار شو، په غرو اودرويې د دې ګل د ميند لو په هيله ګرځېدل پيل کړل. نه ورځی ورپسې وګرځېده، او دورځی په سهار يې دابنکلی سور ګل بيا موند، د ګل په منځ کې سهارنۍ پرخه پرته وه، چې دملغلرې په شاه غټه اوښا يسته وه. ګل يې له ځان سر ه واخيست، شپه او ورځ روان و، ترڅو چې قصر ته ورسيد. کله چې قصر ته سل ګامه ورنږدې شو، په ځمکه ونه نښت، مخ په وړاندې تر دروازی پوری ورسيد. بېړيځ ډېر خوښ شو، ګل يې په دروازې ومښه، دروازه خلاصه شوه. دی قصرته ورننوت، هلته يې غوږکړ، ترڅو دالوتونکو اواز واوري، اواز يې واورید، ولاړاو هغه سالون يې پيدا کړ، چې الوتونکي پکې وو، د لته جادو ګره هم وه، او په دې اوه زره قفسونو کې يې الوتونکو ته دانه ورکوله. دا د بېړيځ په ليدو ډېره، اوزښته ډېره په قار شوه، زهر يې په وروښندل، ځوده ور ونه رسيدل. دې ترې را ونه ګرځيد، وړاندې لاړاو دالوتونکو قفسونه يې وليدل؛ خو په سلګونو بلبلې پکې وې، اوس دې ته حيران و چې ځنګه خپله غر ځنۍ پکې په سره يکالوتون وهدې يې قفس يو چې شو پام هت بوډۍ يې توخ په دکتو قفسونوته ؟پيداکړيلاس کې واخيشت او ددروازې په لور روانه شوه. بېړيځ په ورودانګل، لومړی يې په قفس او ور پسې يې په بوډۍ پوری ګل ومښه. تر دې وروسته بوډۍ نور جادو نشو کولی.غرځنۍ را پاځيده او له بېړيځ سره غاړه تر غاړه شوه، دپخواني وخت خوشالي بيرته راوګر ځيده. بېړيځ بيا ټول الوتونکې بيرته په ځوانو جونو واړولی، او ور پسی دخپلی غر ځنۍ سره کورته لاړاو ډېر اوږ عمر يې په نيکمرغی کې يو ځای سره تير کړ.

Von: Brüder Grimm

ژباړن: رناګل اريوبزی

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولـئ